

Gigolo

Sjoerd Zuidzee

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: juni 2022
Sjoerd Zuidzee

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Marja West
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8324-014-5
ISBN Paperback: 978-90-8324-015-2

© 2022 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2022 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Haat en liefde zijn elkaars broer en zus.

Jean Pierre Delling

1.

Ik zal, nu ik op het punt sta met een huwelijk mijn nieuwe leven te beginnen, schoon schip maken en vertellen over de misdaad die ik gepleegd heb. Het is niet zomaar een misdaad, het is moord, of eigenlijk doodslag. Maar ik noem het zelfmoord, omdat ik in wezen mijn hele leven al bezig ben geweest met de voorbereiding ervan. Ondenkbaar dat een normaal mens zoiets doet. Moord is iets uit boeken, films of drama's op het toneel. Toch komt het ook in het echte leven voor en vaak is het slachtoffer onschuldig, of in ieder geval niet schuldig genoeg. Maar mijn slachtoffer was zelfs totaal onschuldig; er wordt niet al te veel aan haar gemist.

Ik ben door mijn daad veranderd, een ander mens geworden. Het heeft me vanbinnen schoongemaakt, haar dood heeft dus wél iets opgeleverd. Voor mij. Mag ik iemand anders doodmaken om er zelf een klein beetje beter van te worden? Het moet natuurlijk wel in proportie blijven allemaal. Als ik iemand laat sterven om tien anderen mee te redden prima, maar om er zelf een beetje beter gevoel van te krijgen is volstrekt onacceptabel. Schandalig zelfs. Daarom moet ik het bekennen. Opbiechten.

En dat doe ik.

Wat is het stil hier zo vroeg op deze plek in het verlaten bos waar ik rustig op een boomstam

alleen zit te zijn. Dat moet niet te lang duren. Lange stiltes leggen nog altijd een steen op mijn maag, want dan denk ik aan haar. En dan bedoel ik niet de vrouw die ik vermoord heb, nee, ik denk aan háár. De vrouw waar het allemaal om gaat, de vrouw die ook dood is. Ik denk aan dat ze in haar graf ligt, al heel lang vergaan. Ze is nu alleen nog maar wat botten en een schedel. Alles is weggevreten, neem ik aan. De jurk die ze droeg, de schoenen, haar vlees... God, dat vlees. Het vlees van een vrouw. Ik ben waarschijnlijk de enige die nog weleens aan haar denkt – dat is mooi, dan heeft ze toch iemand – en ik denk dagelijks aan haar. Dat is niet vreemd, want zij was mijn eerste vrouw. Ik ben ruim zeventien jaar met haar geweest, bijna achttien jaar.

Grote god.

Vandaag is de eerste dag van de rest van mijn leven, vandaag, in de middag, ga ik trouwen. Wie had dat gedacht, dat ik ooit nog eens zou trouwen? Het woord alleen al! Mijn bruid is vierentwintig jaar jong en heeft een mooi lijf. Vooral de handen en voeten zijn erg mooi. Slink, elegant, verzorgd. Ze weet hoe ik geleefd heb, wat ik heb gedaan. Niet de moord, daar weet ze niks van – daar weet niemand iets van – maar hoe ik daarvóór leefde, dat weet ze. En ze accepteert het. Waarom weet ik niet. Ze houdt van me, dat zegt ze. Het is wel meer tegen me gezegd, maar ik geloofde het nooit. Het was ook nooit waar, dat denk ik zeker te weten. De anderen hielden van me om wat ik hun te geven had en om hoe

ik gebouwd was, en om mijn prestaties. Mijn bruid zegt dat ze van me houdt en ik geloof haar, omdat ik dat wil. Je gelooft wat je wilt geloven en daar richt je je leven naar in. Amen en klaar.

Ik zie mijn huwelijk als een soort heel erg vroeg pensioen. Dat kan ik me permitteren, dankzij alles wat ik in de loop der jaren opzij heb gezet. Niet dat ik nu helemaal niks meer doe, maar alles gaat rustiger aan. Ik zie het als een beetje in de tuin werken, wat zaaien en oogsten. Om te beginnen moet ik natuurlijk mijn plichten als echtgenoot vervullen: ik moet ervoor zorgen dat we een warme, liefdevolle relatie hebben en dat ik toch lichtvoetig blijf. Dat is de kunst: het moet gemakkelijk lijken, licht en luchtig, maar intens. Dat kan ik. Het was mijn beroep. En ik kan dat met bijna iedereen. Ook met vrouwen die me totaal niet aanspreken of die ik onaantrekkelijk vind. Maar nu is het makkelijker, want zij is lief en mooi. Ik moet praten met mijn vrouw, regelmatig tegen haar zeggen dat ik van haar houd, strelen, vrijen. Ook dat laatste vormt geen enkel probleem voor me, als je kijkt naar wat ik gewend ben. God, wat heb ik al die jaren hard gewerkt. Daar ben ik nu moe van, ik ben doodmoe van altijd weer het verlenen van het aandachtige oor, ik ben moe van de gevoelige man en de uitmuntende minnaar zijn, van grootse en meeslepende avonden en nachten, van geweldig en ideaal zijn.

Zij praat niet veel, mijn lieve, mooie bruid, en ze verwacht dat ook niet van mij. Daarom heb

ik haar uitgekozen. Ze is ingetogen, stil bijna, één met haar omgeving, met het huis waarin ze woont, met de natuur waar ze in verblijft. Als ze bij me is, is het net of ik een hond bezit, dat bedoel ik positief. Ze is als een natuurlijk wezen gewoon bij me en verder niet. Ik liefkoos haar, streel haar, complimenteer haar en daar geniet ze van, altijd, zonder voorwaarden, zonder verleden en zonder rancune. Zoals honden dat kunnen. We hebben ook geen moeilijke gesprekken of ingewikkelde discussies. Ik hoef alle problemen van de wereld niet meer op te lossen en zij heeft die behoefte helemaal nooit gehad. Zij leeft het gewoon, en gelijk heeft ze. Een ongecompliceerd wezen is het, dat ik trouw vandaag. Precies wat ik nodig heb. Ik voel me meer dan vereerd dat ze bereid is haar dagen met me te delen.

De dood van haar die ik mijn eerste vrouw noem – nu al zo lang geleden – verlamde me, geestelijk en emotioneel. Dat zie ik nu. Ik voelde niets. Ik kan me sowieso niet herinneren dat ik iets gevoeld heb die eerste jaren. Was ik er eigenlijk wel?

Waarschijnlijk niet.

2.

Ik kwam destijds thuis en zag dat er een bericht op mijn antwoordapparaat stond. Het was de overbuurvrouw van mijn geliefde. Ik weet nog precies wat ze zei: 'Je moet me onmiddellijk bellen, er is iets vreselijks gebeurd.'

En toen wist ik het al. Ik heb nog minstens een uur gewacht, een uur waarin ik gewoon de dingen heb gedaan die ik moest doen: het afwasje dat er nog stond, het bed opgemaakt, de lege flessen in plastic tasjes gedaan. Ik woonde toen pas op mezelf, net drie maanden. Zeventien jaar was ik, bijna achttien. En net weg bij de vrouw die mijn moeder was.

Ze lag koud tussen het gebladerte, naast een fles drank en een leeg pillendoosje. Ik heb haar niet gezien, in dat bos, toch weet ik precies hoe ze daar lag, want ik zie het voor me. Ik zie de houding waarin ze ligt, en ik zie hoe ze eruitziet: als een marmeren beeld, koud en hard. Als ik mijn arm uitstrek kan ik haar aanraken. In mijn dromen is ze warm en ga ik op haar liggen, waardoor ze weer ontwaakt, alsof ik als prins Sneeuwwitje wakker heb gekust. Maar nee, ze wordt boos: ze wil niet wakker worden, ze wil alleen maar koud in het bos liggen. Waarom in het bos? Waarom niet gewoon in ons bed? Het zijn vragen die ze nooit beantwoordde.

Het huis moest verkocht worden, net als de

inboedel en de auto. En er was papierwerk, de erfenis en zo.

Ze had zuinig geleefd, toch was er bijna niets over. Ik had ook niet anders verwacht, ze had geen verstand van geld en ze had er ook geen gevoel voor. Ze wist helemaal niets van de wereld, van de realiteit der dingen. Haar leven lang was ze een klein meisje geweest, eentje van zes jaar, hooguit. En dat lagereschoolkind kreeg een zoon voor wie ze moest zorgen

Onmogelijk natuurlijk.

In de maanden die volgden begon ik te beseffen dat ik een leven had, dat er nog vele jaren voor me lagen waar ik iets mee moest doen. Ik zou een beroep moeten kiezen. Met haar had ik het daar nooit over gehad, ze had zich nimmer bemoeid met mijn opleiding, waardoor ik van de ene naar de andere school zwierf, maar geen examenklas zag. Ze had me ook nooit verteld dat er een moment zou komen waarop ik geld moest verdienen om van te leven. Na haar dood wees iedereen me erop. 'Wat ga je nou doen?'

Maar als ik antwoordde bleken ze te bedoelen dat ik een beroep moest kiezen, dat ik iets moest wórdén. 'Wat wil je?' vroegen ze en dan zei ik maar iets: 'Ik wil concertpianist worden.' Maar ik had nog nooit een piano aangeraakt, dus werd ik meewarig aangekeken. Waarschijnlijk dachten ze dat ik nog steeds overweldigd was door diepe rouw. Maar als dat zo was, dan merkte ik er zelf weinig van, helemaal niks, eigenlijk. Ik voelde niets in die tijd, zoals ik al zei. Ik was er niet. Het

verdriet kwam pas later, maar niet toen. Blijkbaar was het zo groot en zo veel, dat mijn lichaam had besloten het in een enorm reservoir op te slaan om er voor altijd uit te kunnen putten.

Ik schreef me in voor allerlei studies en opleidingen. Voor hondentrimmer, huisschilder, acteur en meubelmaker en bij het gymnasium, zodat ik daarna iets kon gaan studeren: Fins en Hongaars, musicologie of biologie of tandheelkunde. Ik had geen flauw idee. Maar ik had snel geld nodig, dat begreep ik wel. En zonder opleiding bleek dat ingewikkeld.

3.

Er was een vrouw die ik al kende, via via. Een mooie stijlvolle vrouw – slank, donker haar, in de veertig – die altijd naar me glimlachte als ze me zag en me dan doordringend aankeek. Ze werkte in de mode en reed van hot naar her om kleding in te kopen. Een paar maanden na mijn moeders zelfmoord benaderde ze me en vroeg of ik haar chauffeur wilde zijn. Zelf reed ze niet zo graag. Maar ik moest nog achttien worden en had geen rijbewijs. Toch wilde ze het. De vrouw betaalde mijn rijlessen en hoe ze het regelde weet ik niet, maar na een paar maanden, drie dagen na mijn achttiende verjaardag, deed ik rijexamen en slaagde. Ik werd haar chauffeur, en zo was er weer een vrouw in mijn leven.

Het lijkt allemaal zo ver weg en zo onwerkelijk, alsof het niet echt gebeurd is. Alsof ik destijds naar de film van mijn eigen leven zat te kijken. Alles gebeurde gewoon, ik leefde van impuls naar impuls, van gebeurtenis naar gebeurtenis. Ik was nog zo jong, een kind, welbeschouwd.

Met absoluut geen ervaring op beide terreinen was ik haar chauffeur en al snel: haar minnaar. Hoe dat laatste zo gekomen is, weet ik ook niet meer. We moesten weleens ergens overnachten en al heel snel sliepen we in één bed en vree ik met haar. Dat ging volstrekt vanzelf. Het was niet ingewikkeld voor me en ook niet

verwarrend. Ze was mijn baas en betaalde me, ik moest doen wat ze me vroeg. *C'est ca.*

Zij heeft mij van alles geleerd. Ze was iemand die wist wat ze wilde en dat heel duidelijk vertelde of toonde. Ik weet nog goed hoe ze mijn hoofd tussen haar twee handen vastpakte en het zonder aarzelen naar haar kruis bracht – het was een van de eerste keren dat we samen in bed lagen.

Haar doortastendheid deed mijn eerdere angst voor 'het ding' geheel verdwijnen, in plaats daarvan kreeg ik tranen in mijn ogen, zo thuis voelde ik me daar opeens, zo dicht bij haar. Bijna in haar en met een duidelijke opdracht. Ik voelde me ontspannen, helemaal warm. Ze vertelde me wat ik moest doen, dat ik teder moest zijn en toch stevig. Ik begreep het meteen.

Op de een of andere manier was ik tegelijkertijd haar slaaf en haar meester. Ik deed alles wat ze wilde en hoe ze het wilde, maar ik voelde dat ze ook afhankelijk van me was en bang om me kwijt te raken. Ik was de traktatie, het snoepje van de week, met mijn strakke, jonge lijf en mijn onbevangingheid. Dat zagen andere vrouwen natuurlijk ook, bedenk ik nu. Ik zal nooit vergeten hoe ze naar me keek: het was een gretige, machtswellustige trotse blik waar tegelijkertijd angst achter schemerde. Ik was haar gloednieuwe Ken-pop, maar er kon natuurlijk altijd iemand komen die haar speeltje zou afpakken, een van de andere meisjes op de wereld. En daarom moest ik zweren haar trouw te zijn, en dat ik nooit iemand iets zou vertellen

over ons. Geen mens mocht weten dat ik meer was dan haar chauffeur. Ze zei dat als iemand in haar directe omgeving ons geheim leerde kennen, ze me helaas moest ontslaan. En waar moest ik dan van leven?

Ja, ik moet er goed uitgezien hebben in die tijd. Ik was jong, natuurlijk, en had een erg goed lijf en een flinke bos haar; ik zag er mannelijk, maar ook kwetsbaar uit. Iemand die je als vrouw bij je wilt houden – weet ik nu – iemand die je wilt beschermen en van wie je wilt genieten.

Ze hield ze me dag en nacht in de gaten en belde me regelmatig op, vaak meerdere keren per dag. Pas later besepte ik wat een idiote situatie het eigenlijk was, maar toen vond ik het heel normaal. Ze betaalde me toch? En ik was toch al gewend om de hele dag bij een vrouw te zijn, dat was niets bijzonders voor me. Bovendien was het leven met haar veel gemakkelijker dan met degene die me gebaard had. Mijn tweede 'vrouw' was niet zielig of treurig of gedeprimeerd, nee. Haar kon ik dagelijks gelukkig maken. En dat deed ik ook.

En het maakte mij gelukkig dat ik haar gelukkig kon maken.

Het was een van haar collega's uit het vak die mijn tweede, of eigenlijk mijn derde, zou worden. Ik leerde haar kennen op een modebeurs. Ik zat daar te wachten op mijn werkgeefster en zij kwam naast me zitten, iets dichterbij dan gepast. Ze zei niets, keek even om zich heen, boog zich

vervolgens naar me toe en kuste me op mijn mond. Ik rook dat ze gedronken had, en gerookt. Ze kuste me en ik liet haar begaan. Uiteraard. Ik behoorde toe aan wie me nam. Dat was mijn werkelijkheid.

Een blonde vrouw was het, iets ouder dan mijn baas, voller ook. Een tijdje later belde ze me opeens thuis op en vroeg of ik naar haar toe kon komen. Dat deed ik. Misschien ook wel omdat ik dacht dat het bij mijn werk hoorde. Het was toch iemand uit de branche, daar deed je alles voor.

Ze bewoonde helemaal alleen een heel grachtenpand, dat duur maar zonder smaak was ingericht. Ik zie haar daar nog zitten, op die witte bank, in een soort jumpsuit die iets te krap zat. Ze had grote borsten, maar ook een buik en enorme bovenbenen. Mijn baas was een stuk mooier, maar dat maakte me niet uit. Ík moest mooi zijn, zij niet. Dat was hoe het was en hoe het moest zijn.

Ze rook anders, voelde anders, trilde anders, bewoog anders en smaakte anders, maar verder was het toch ongeveer hetzelfde. Ik voelde mee met haar lichaam en deed wat me geleerd was, waar ik me zo veilig bij voelde. Ze gromde terwijl ik haar bediende. Een oergrom was het, die diep van binnen kwam. Bij het hoogtepunt klemde ze met enorme kracht haar benen, waar mijn hoofd tussen zat, bij elkaar en grauwde ze alsof het pijn deed. Het was een goddelijke schreeuw, wist ik, en ik was het die die ontlasting in haar had losgemaakt. Ik had het egoïstische beest in haar gevonden. Dit was een vrouw die

net als mijn werkgeefster niet treurde, maar ging voor haar eigen genoegen, voor haar eigen lust, en mij daarvoor gebruikte. Waren deze twee de uitzondering of was mijn moeder dat geweest? Waren vrouwen zielige opofferaars of hebberige grijpers? Ik dacht daarover na zonder nadenken.

Toen ik vertrok, kort na de vrijpartij, gaf de grote blonde dame me geld en ik nam het aan. Het was voor mij op dat moment niet meer dan een gebruikelijk ritueel. Dat was wat mensen deden: ze gaven elkaar geld, in ruil voor kleding, voor een brood, benzine, snoep, seks. Zo ging het, zo was de wereld.

Ik denk dat die situatie een maand of twee heeft geduurd, iets minder misschien. Ik zag haar niet vaak, de blonde. Ik had de kans niet, omdat ik zo scherp in de gaten werd gehouden. Ik had haar beloofd te bellen als ik weg kon glippen en dat deed ik. En als ze dan zei dat ik moest komen, dan ging ik. Weigeren was geen optie, moeders wil is nou eenmaal wet. Ik was dan altijd maar kort bij haar, anderhalf uur, hoogstens.

Mijn werkgeefster ontdekte op een bepaald moment dat ik mezelf ook elders ter beschikking stelde en ontplofte op een ongelofelijke manier. Ik was stomverbaasd en bang. Ik dacht dat ze me iets zou aandoen. Ze wilde alles weten, tot in de kleinste details. Wanneer de eerste keer was geweest, wanneer en hoe de vrouw me had benaderd, hoe ik met haar vree, wat ik bij haar deed, wat zij bij mij deed. En ik loog over alles. Ik maakte het minder intiem, minder opwindend,

minder vaak, minder belangrijk. Ik zei dat het niets te betekenen had, dat zij zelf veel mooier en liever was, dat onze band veel sterker voelde en dat ze oneindig beter in bed was.

Was dat de eerste keer dat ik die lange serie leugens verzon? Volgens mij wel. Ik was verbaasd over hoe gemakkelijk het ging.

De leugens zorgden er een poosje voor dat ik mijn werk behield, toch was dit het begin van het einde. Wat we hadden, kwijnde snel weg. Ik richtte me nou eenmaal op de vrouw die ik gelukkig kon maken en bij haar lukte dat niet langer. Haar ogen glansden niet meer zoals vroeger. Als we samen waren stond er soms verdriet op haar gezicht en dat kon ik niet verdragen. En soms was ze gewoon boos. Ik had haar verteld dat ik er geld voor had gekregen en ze zei dat ik een hoer was, een gigolo. Misschien hoopte ze me daarmee te choqueren, maar het tegendeel was waar. Ze bracht me op een idee. Ik offerde dat ik ook haar gigolo was geweest, maar daar was ze het niet mee eens. Zij vond dat wat wij hadden liefde was en dat zij hooguit een verzorgende minnares genoemd kon worden. Ik was het niet met haar eens, maar hield mijn mond en wachtte rustig tot ze me boos en gekwetst in de steek liet.

Alle folders voor studies en cursussen gingen de prullenbak in. Ik had mijn roeping gevonden. Een blijde opwindende maakte zich van me meester. Ik zou mijn leven geven aan het gelukkig maken

van vrouwen en daar mijn geld mee verdienen. Het zou mijn dagelijks werk zijn vrouwen mee uit te nemen, met hen te praten, te dansen, te lachen en met hen naar bed te gaan. Bestond er een mooiere toekomst? Ik kon het me niet voorstellen. Ik ging er scherp op toezien dat ik er altijd goed uitzag, dat ik altijd fris en schoon was, en trainde mezelf in het veinzen van belangstelling, opwinding en bewondering. Heerlijk. Geweldig! Dit was een vak dat ik kon leren zonder dat er een boek aan te pas kwam.

4.

Toch vond ik het zinvol me er enigszins in te verdiepen en ik las over de gigolo het volgende: 'Een gigolo is een mannelijke prostitué. Meestal wordt hiermee een man bedoeld die seksuele diensten aan vrouwen levert, maar het kan ook homoseksuele prostitutie betreffen. Een synoniem dat in onbruik is geraakt, is een *lothario*. In 1925 had het Hotel Des Indes in Den Haag naar eigen zeggen een primeur in de vorm van een gigolo. In die tijd stond een gigolo voor een danser die ongetrouwde vrouwen vermaakte, pas later veranderde het imago van de gigolo en ging het verder dan dansen.

In de filmcomedy *Deuce Bigalow: European Gigolo* uit 2005 speelt Rob Schneider een aquariumschoonmaker die 'per ongeluk' in het gigolovak rolt. Een andere film waarin dit beroep een rol speelt, is *American Gigolo* uit 1980 van regisseur Paul Schrader, met in de hoofdrol Richard Gere. De Vlaamse, maar in het Frans schrijvende, André Baillon wordt in zijn biografie door Frans Denissen *Le gigolo d'Irma Idéal* genoemd. Shai Shahr, partner van sekscoach Cora Emens, is een bekende Nederlandse voormalig gigolo.'

En zo ging het nog even verder.

Wel mooi allemaal vond ik. Ik zag mezelf als de Nederlandse Rob Schneider of Richard Gere. Dat was een beeld dat me goed beviel.

Nadere studie vertelde me over een hoofdzakelijk Afrikaanse variant die aangeduid werd met *bezness*, het volgende: 'Mannen en jongens die zich met deze praktijken bezighouden, hebben een haarscherp gevoel voor welke vrouwen benaderd kunnen worden en hoe ze dit moeten doen. Na de betreffende vrouw eerst goed bestudeerd en getaxeerd te hebben, begint de benadering. Meestal gaat dat heel onschuldig: een blik, een lach, een opmerking. De eerste ontmoeting vindt dan ook nogal eens plaats in het hotel of aan het strand, maar steeds vaker worden vrouwen ook al eerder via het internet benaderd. Ging het vroeger vooral om al wat oudere, vaak door hun echtgenoot verlaten dames, tegenwoordig zijn er ook veel jonge vrouwen die zich door deze mannen laten inpalmen. Ze worden namelijk door hen op een ouderwetse manier op handen gedragen en voortdurend gecompimenteerd en verwend. Veel westerse vrouwen verlangen daarnaar en blijken daarom niet bestand tegen zoveel aandacht en romantiek. Ze vallen als een blok voor zo'n man. De relatie neemt dan vervolgens steeds serieuzere vormen aan. Hij zoekt haar steeds vaker op, tot ze bijna al haar tijd met hem doorbrengt. Zij verblijft tijdens haar vakanties nu altijd in zijn land en bij hem. Gesproken wordt over het voorstellen aan zijn familie, over trouwen, kinderen krijgen. Het opbouwen van de relatie kan maanden en soms zelfs jaren duren. Toch zijn er in deze periode al tekenen

dat het niet helemaal goed zit. De man doet regelmatig een beroep op de financiële middelen van de vrouw: de doktersrekening van zijn vader en een vliegticket voor zijn broer. Op een gegeven moment is de relatie zo serieus, dat er officiële stappen gezet moeten worden. Het gaat dan om een huwelijk, want zonder dat mag je ter plekke bijna niets, zo wordt haar uitgelegd. Als het huwelijk gesloten is, beginnen de cultuurverschillen vaak goed zichtbaar te worden. De man richt zijn aandacht steeds meer buitenshuis, op zijn werk, zijn vrienden of andere vrouwen. De echtgenote zit ondertussen thuis. Er zijn voortdurende ruzies en mishandeling is geen uitzondering. Scheiden is lastig en bij weerstand van de man haast onmogelijk. Lukt het de vrouw uiteindelijk toch om de scheiding erdoor te krijgen, dan gaan de eventuele kinderen naar de man of zijn familie. Op geld of alimentatie hoeft zij al helemaal niet te rekenen, ook al was zij degene die de welvaart met haar 'bruidsschat' tot stand heeft gebracht.'

Nee, die bezness was niks voor mij en ging ook niet over mij, besloot ik. Dat was oplichterij. Die vrouwen werden ongelukkig van hun minnaars en het tegenovergestelde was mijn bedoeling: ik wilde hen gelukkig maken en daar mijn geld mee verdienen. Een win-winsituatie.

Een gigolo deed wat hij deed sowieso niet alleen maar voor het geld, vond ik. Technisch gesproken was dat al onmogelijk: een vrouwelijke prosti-

tuée kon haar vak uitoefenen terwijl ze aan de geraniums op haar balkon lag te denken, een man moest opgewonden zijn om seks te kunnen hebben. En er speelde meer mee: traditioneel gesproken zetten mannen de vrouwen op een voetstuk en bewonderden ze hun schoonheid en aantrekkelijkheid, maar wij hadden zelf toch ook de behoefte ons over te geven en bewonderd en begeerd te worden? Ik wel in ieder geval.

Dat dat in onze tijd meer naar boven kwam, bedacht ik, had natuurlijk te maken met de verandering van de verhouding tussen mannen en vrouwen, zoals die ingezet was met de uitvinding van voorbehoedsmiddelen: vrouwen werden steeds sterker, onafhankelijker en ambitieuzer – dat uitte zich ook in hoe ze met liefde en seks omgingen – en de mannen reageerden daarop. Zij werden mannelijker, wij vrouwelijker. Zo was het toch?

Ook speelde hier natuurlijk – ik was niet gek – het psychologische aspect waar Sigmund Freud zijn reputatie aan had te danken: de eerste vrouw van elke man was zijn moeder. Hoewel hij haar niet begeerde, of niet durfde te begeren, was en bleef zij natuurlijk de eerste vrouw waar hij intiem mee was. De relatie die hij met haar had en de wijze waarop die zich ontwikkelde in zijn jeugd zouden natuurlijk een grote rol spelen in hoe hij zou omgaan met de andere vrouwen met wie hij in zijn leven intiem ging verkeren. Simpel. Duidelijk. Ik ging dus mijn moeder gelukkig maken en had besloten dat te doen op de plek waar mannen zich in het algemeen en ik

me in het bijzonder zeer op hun gemak voelden:
in bed.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=gigolo>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu – en op verhuizers en erfgenamen – heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is 'lezen' een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal. Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertainment.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

